

Sygn. akt I C 1570/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości S.w upadłości likwidacyjnej w G.

przeciwko A. W. i T. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych A. W. i T. W. solidarnie na rzecz powoda Syndyka masy upadłości S.w upadłości likwidacyjnej w G. kwotę 24.173,30 zł (słownie: dwadzieścia cztery tysiące sto siedemdziesiąt trzy złote trzydzieści groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP z tym, że od 1 stycznia 2015 roku w wysokości nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 22.542,46 zł od dnia 2 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.297,30 zł od dnia 20 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 3.676 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1570/15

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości S. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G. w pozwie złożonym w dniu 20 kwietnia 2015 roku przeciwko T. i A. W. domagał się zasądzenia kwoty 25.176,34 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania podał, że P. (...) jako poprzednik prawny (...) zawarł z pozwanym T. W. umowę pożyczki – kredytu konsumenckiego, której przedmiotem była kwota 27.700 zł. Pozwana była poręczycielem. Pożyczkodawca nie uregulował rat pożyczki. W celu zapewnienia wykonania zobowiązania strony zawarły ugodę, na mocy której pozwany jako pożyczkobiorca, a pozwana jako poręczyciel i współdłużnik solidarny, zobowiązali się zapłacić kwotę 23.952,55 zł zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki. Ugoda stanowiła odnowienie w rozumieniu art. 506 k.c. Pozwani nie dotrzymali warunków ugody. Powód wypowiedział umowę i należność stała się wymagalna. Wpłaty zaliczane są zgodnie z umową w pierwszej kolejności na pokrycie kosztów windykacji i opłat, w drugiej kolejności na odsetki i koszty a w dalszej kolejności na kapitał.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa co do kwoty 5.956,11 zł a w pozostałym zakresie wnosili o przeliczenie kwot, z którymi pozwani się nie zgadzali. Ponadto wnieśli o rozłożenie ewentualnie zasądzonej kwoty na raty. Przyznając okoliczności faktyczne w zakresie przyczyn zawarcia oraz warunków ugody, podnieśli, że wpłacili stronie powodowej

od tego momentu kwotę 5.956,11 zł. Pozwana twierdziła ponadto, że wpłaciła dalsze sumy, ale nie posiada na tę okoliczność dowodów, stąd wniosek o zobowiązanie strony powodowej do przeliczenia należności. Pozwani wnosili o rozłożenie należności na raty, gdyż ich dochody miesięczne netto wynoszą około 3.800 zł, a obowiązkowe wydatki i koszty utrzymania są tak znaczne, że wniosek jest w pełni uzasadniony.

Z uwagi na dokonane przez pozwanych po wytoczeniu powództwa wpłaty, zaliczone na poczet odsetek karnych, opłat i kosztów, strona powodowa ograniczyła żądanie najpierw do kwoty 22.876,34 zł, następnie do kwoty 22.542,46 zł tytułem należności głównej, 1.297,30 zł tytułem odsetek umownych oraz 372,96 zł tytułem odsetek karnych, (pisma z dnia 11 stycznia 2016 roku, 23 lutego 2016 roku, 6 maja 2016 roku).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2012 roku pozwany T. W. zawarł z S. z siedzibą we W. umowę pożyczki (kredyt konsumencki) Nr (...) na spłatę zobowiązań zaciągniętych na cele mieszkaniowe. Kasa udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 27.700 zł (pkt 5). Pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty pożyczki z odsetkami (łącznie kwota 38.632,14 zł) do dnia 13 marca 2017 roku (pkt 12, 13). Umowa przewidywała obciążenie pozwanego kosztami monitów, wezwań do zapłaty i opłatami za czynności windykacyjne w terenie na wypadek zaległości w spłacie pożyczki (pkt 22). Poręczycielem w świetle umowy była pozwana, która złożyła także poręczenie wekslowe (pkt 22).

Dowód: umowa pożyczki – k. 67 - 71, oświadczenie poręczyciela – k. 72

W dniu 28 października 2013 roku (...) w G. zawarła ugodę z pozwanym T. W., jako dłużnikiem Kasy, ponieważ pozwany zalegał ze spłatą pożyczki z dnia 14 marca 2012 roku. Przedmiotem ugody była wierzytelność przysługująca Kasie wobec dłużnika a wynosząca 23.952,55 zł, na którą składał się kapitał w kwocie 22.542,46 zł, odsetki umowne należne do dnia podpisania ugody w kwocie 797,99 zł, odsetki za opóźnienie należne do dnia podpisania ugody w kwocie 322,10 zł, koszty windykacji w tym za upomnienia i wezwania do zapłaty w kwocie 290 zł. Ugoda została zawarta na okres od 28 października 2013 roku do 13 maja 2016 roku (pkt 1 ugody). Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (pkt 17). Ugoda przewidywała, że w przypadku nieterminowej spłaty należność stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną, co skutkowało naliczaniem odsetek przewidzianych w pkt 17 ugody (pkt 19). Zastrzeżono także uprawnienie do wypowiedzenia przez (...) ugody z terminem 30 dniowym i postawienie całej kwoty w stan natychmiastowej wymagalności. Pozwani podpisali ugodę, przy czym pozwana podpisała ją jako współdłużnik solidarny. Zgodnie z harmonogramem pozwani mieli płacić raty po 580 zł od grudnia 2013 roku do dnia 13 – ego każdego miesiąca.

Dowód: umowa ugody – k. 62 – 65, harmonogram spłaty pożyczki – k. 66

Wobec zaprzestania spłaty należności pozwany był wzywany przez pożyczkodawcę do zapłaty przeterminowanego zadłużenia. Pismem z dnia 28 lutego 2014 roku wezwano do zapłaty zaległej kwoty 651,50 zł, pismem z dnia 28 marca 2014 roku wezwano ponownie do zapłaty tej kwoty. Pismami tym pouczone także pozwanego o możliwości wypowiedzenia umowy. O zaległościach zawiadomiono też pozwaną jako poręczyciela.

Dowód: pisma – wezwania do zapłaty – k. 75, 76, zawiadomienie – k. 78

Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 roku S.w G. wypowiedziała pozwanemu umowę z dnia 28 października 2013 roku wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania. Łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia na dzień wypowiedzenia wynosiła 1.231,57 zł. O wypowiedzeniu zawiadomiono poręczyciela.

Dowód: pismo – k. 74, zawiadomienie – k. 79, dowód doręczenia – k. 80

Zasady udzielania pożyczek, wzór umowy, oprocentowanie, opłaty, prowizje określone były regulaminem udzielania pożyczek, przyjętym uchwałami Zarządu (...).

Dowód: uchwały, regulamin z załącznikami, tabele prowizji i opłat – k.81 – 132, statut – k. 133 – 144

Postanowieniem z dnia 26 września 2014 roku zmienionym postanowieniem z dnia 20 listopada 2014 roku ogłoszono upadłość Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej Wspólnota w G. obejmującą likwidację majątku upadłego.

Dowód: postanowienia – k. 145, 146

Na dzień 17 kwietnia 2015 roku zadłużenie pozwanego wynosiło łącznie 25.176,34 zł, w tym mieściła się kwota 22.542,46 zł jako niespłacony kapitał pożyczki.

Dowód: wyciąg z rachunku – k. 73

Po wytoczeniu powództwa w dniu 20 kwietnia 2015 roku pozwani spłacali zobowiązanie w kwotach od 300 zł do 500 zł w miesiącach: kwiecień maj, lipiec, sierpień, październik i listopad 2015 roku, łącznie w tym okresie wpłacili 2.300 zł. Od stycznia 2016 roku do maja 2016 roku wpłacili 1.200 zł. Na dzień 1 czerwca 2016 roku zadłużenie wynosiło 22.542,48 zł tytułem należności głównej, 1.297,30 zł tytułem odsetek kapitałowych oraz 333,54 zł tytułem odsetek karnych.

Dowód: przelewy – k. 162 – 166, 176, zestawienia wpłat wraz z rozliczeniem – k. 223 – 224, 257 – 258, 285 – 287

Pozwany zarabiał na początku 2015 roku netto od 1996 zł do 2.547 zł miesięcznie. Pozwana w tym samym okresie osiągała zarobki do 2.030 zł netto. Mają dwoje dzieci. Trudności ze spłatą pożyczki wynikały z pogorszenia się stanu zdrowia pozwanego. Stałe wydatki miesięczne pozwanych wynoszą około 1.100 zł. Pożyczkę zaciągnęli na remont mieszkania.

Dowód: zaświadczenia o zarobkach – k. 182 – 183, zeznania pozwanej – k. 247

Sąd zważył:

Strony łączyła pierwotnie umowa pożyczki zawarta w oparciu o obowiązujące wówczas przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy, to jest w marcu 2012 roku (Dz.U.2011.126.715). Zawarta była przez poprzednika prawnego powoda, a przejście uprawnień pożyczkodawcy na (...) w G. nie było przez pozwanych kwestionowane. Powodowa działała na podstawie przepisów obowiązującej wówczas ustawy z dnia 14 grudnia 1995 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U.1996.1.2 ze zmianami), która z dniem 27 października 2012 roku została zastąpiona ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U.2012.855 ze zmianami). Na mocy tych przepisów Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa była uprawniona do udzielania pożyczek członkom kasy (art. 21 ustawy) na okres nie przekraczający 5 lat w przypadku pożyczki na cele mieszkaniowe. Do umów zawartych przez powoda zastosowanie mają przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, bowiem art. 2 stanowił, że ustawę stosuje się także do umów o kredyt konsumencki, który spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia swojemu członkowi.

Strony zawarły umowę pożyczki, do której mają zastosowanie przepisy art. 720 – 724 k.c. Szczegółowe warunki i zasady udzielania pożyczek określały obowiązujące w dacie jej zawarcia przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, który został zdefiniowany w art. 3 ustawy. Szczegółowe zasady określono w regulaminach udzielania pożyczek obowiązujących u powoda. Zgodnie ze statutem na podstawie uchwały zarządu ustalano wysokość oprocentowania pożyczek i kredytów oraz regulamin ich udzielania.

W wyniku zwłoki w płatności rat pożyczki powód dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki, co skutkowało zgodnie z treścią umowy, wymagalnością całej niespłaconej kwoty pożyczki.

W celu ustalenia nowych zasad spłaty zadłużenia pozwani zawarli ze stroną powodową ugodę (art. 917 k.c.), stanowiącą odnowienie w rozumieniu przepisu art. 506 k.c. Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 5 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie umów przewidujących odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty w przypadku gdy konsument jest w zwłoce w związku ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt, o ile postanowienia tej umowy nie są dla konsumenta mniej korzystne od postanowień zawartych w umowie, do której odnosi się umowa przewidująca odroczenie płatności lub sposobu spłaty stosuje się art. 7, art. 8, art. 10, art. 12, art. 18, art. 19, art. 21, art. 25, art. 28, art. 29, art. 30 ust. 2, art. 33, art. 34, art. 36, art. 39, art. 42, art. 43, art. 45, art. 47 i rozdział 4 (też ustawy o kredycie konsumenckim). Tym samym do warunków ugody zastosowanie ma większość przepisów regulujących formę, warunki i zasady udzielania kredytu konsumenckiego. Zawarta umowa (ugoda) była zgodna z przepisami ustawy, toteż stanowi podstawę dochodzenia roszczeń przez stronę powodową.

Pozwani nie wykonali warunków umowy, co zgodnie z jej treścią uprawniało stronę powodową do wypowiedzenia jej warunków i wystąpienia z powództwem.

Strona powodowa wykazała fakt skutecznego wypowiedzenia umowy oraz przyczyny jego dokonania. Z zestawienia wpłat wynika, czego pozwani nie kwestionowali, że po zawarciu umowy pozwani dokonali tylko jednej wpłaty zgodnie z warunkami umowy. Następne wpłaty były nieregularne (brak wpłaty w lutym 2014 roku). Od kwietnia 2014 roku do października 2014 roku w ogóle nie uiszcili jakichkolwiek kwot. Ponownie podjęli trwałą próbę spłaty pożyczki w styczniu 2015 roku, ale i wówczas każda uiszczana co miesiąc kwota była mniejsza niż rata określona harmonogramem. Dokonane spłaty zgodnie z umową, regulaminem i tabelami opłat były zaliczane na koszt monitów, potem na odsetki karne. Na dzień 1 czerwca 2016 roku odsetki karne wynosiły 333,54 zł. Należy bowiem zwrócić uwagę, że na dzień 19 maja 2014 roku ich wysokość została ustalona na kwotę 1.440,18 zł w związku z postawieniem całej kwoty w stan wymagalności. Odsetki karne naliczane były od tego momentu od całej sumy zaległości wynoszącej ponad 22.000 zł. W konsekwencji niektóre wpłaty pozwanych (np. z 21 stycznia 2015 roku) nawet nie wystarczały na wyrównanie naliczonych do tego czasu odsetek karnych (wpłata wynosiła 500 zł, a odsetki za okres od 9 października 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku - 770,77 zł). W następnym okresie wpłaty zmniejszały wyłącznie zaległość z tytułu odsetek karnych, nie wpływając na zmniejszenie zaległego kapitału oraz odsetek umownych. Było to jednak zgodne z warunkami umowy.

W konsekwencji na dzień wyrokowania pozwani zalegali z płatnością całego wymagalnego kapitału, to jest 22.542,48 zł, odsetek umownych - 1.297,30 zł oraz odsetek karnych w kwocie 333,54 zł.

Taką też należność zasądzono, mając na uwadze niebudzące wątpliwości dowody w postaci zestawień operacji na rachunku pozwanych, wyliczenia odsetek karnych, umownych oraz sposobu rozliczenia dokonanych wpłat. Dokumenty strony powodowej nie zostały bowiem skutecznie przez pozwanych podważone, ani też pozwani nie przedłożyli jakichkolwiek dowodów na wykazanie innego stanu faktycznego, co obciążało ich zgodnie z art. 6 k.c. Uwzględnić przy tym należało, że pozwani nie podważyli także twierdzenia strony powodowej odnoszącego się do wpłat pozwanych, które nie dotyczyły umowy stanowiącej podstawę żądania, a które w związku z tym nie zostały uwzględnione w rozliczeniu.

W związku z dokonanymi przez pozwanych wpłatami należało oddalić powództwo co do kwot uiszczonych.

Uwzględniając postanowienia umowy oraz przepis art. 359 k.c. uznano, że powód mógł zasadnie domagać się odsetek umownych od zobowiązania.

Na podstawie art. 481 i 482 k.c. rozstrzygnięto o odsetkach ustawowych, zasądzając je od dnia złożenia pozwu.

Nie znaleziono podstaw do rozłożenia należności na raty w oparciu o przepis art. 320 k.p.c., gdyż nie sposób uznać, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w tym przepisie. Pozwani oboje pracują, ich dochody sięgają blisko 4.000 zł miesięcznie netto. Nawet przy uwzględnieniu stałych wydatków i kosztów utrzymania, pozostaje im suma, którą winni byli przeznaczyć na spłatę zadłużenia. Ich postawa, wysokość wpłacanych kwot

(obecnie 200 zł miesięcznie przy zadłużeniu blisko 25.000), brak systematyczności we wpłatach nie gwarantują, by respektowali warunki wyroku w zakresie spłat ratalnych. Pozwani mieli szansę spłaty zadłużenie w ratach na mocy ugody, ale nie skorzystali z tego. Nawet jeśli przyczyną była choroba pozwanego, to wydaje się, że obecnie istnieją po ich stronie warunki do znaczącego zmniejszenia zaległości, czego jednak nie realizują. To czyni ich deklaracje mało przekonującymi. Umożliwienie im spłaty długu w ratach byłoby premiowaniem braku rzetelności w realizacji umowy pożyczki, która zaciągnięta była w 2012 roku, a z której pozwani w bardzo istotnej części nie wywiązali się do dnia wyrokowania.

Tym samym żądanie jako udowodnione tak co do wysokości jak i co do podstawy faktycznej i prawnej uznać należało za zasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku procesu.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane przepisy orzeczono jak w sentencji.